

*Найдеву О. В.,**кандидат філологічних наук,**доцент кафедри германського, загального і порівняльного мовознавства
Чернівецького національного університету імені Юрія Федьковича*

ФОНОСТИЛІСТИЧНІ ОСОБЛИВОСТІ ФОНЕСТЕМНОЇ ЛЕКСИКИ НІМЕЦЬКОЇ МОВИ

Анотація. У статті досліджено фоностилістичні особливості фонестемної лексики німецької мови з опорою на аналіз функціонально-стилістичних, лексикографічних характеристик та дослідження функціонування її в художньому прозовому тексті задля встановлення символічних значень її початкових фонем, які зумовлюють мінорно-мажорну тональність твору.

Внаслідок розподілу фонестемної лексики за стилістичними підкласами з'ясуємо, що «маркована» лексика суттєво переважає над «немаркованою» (нейтральною, без лексикографічних поміток у стилістичному словнику), та встановлюємо, що найвищий потенціал щодо стильової характеристики має «розмовна» фонестемна лексика, яка домінує у художніх текстах. Символічні значення фонемних сполучень фонестемної лексики досліджуються за допомогою компонентно-статистичної методики, а саме компонентного аналізу відповідних словникових дефініцій, критерія χ^2 -квадрату та коефіцієнта взаємної спряженості (χ^2 , K).

У роботі проаналізовано мовний стиль та мовленнєвий і функціональний стилі (науковий, літературно-художній, розмовний, офіційно-діловий тощо) задля виявлення фоностилістичних особливостей та символічних значень досліджуваних початкових фонем у складі фонестемної лексики під час її функціонування у художньому тексті.

Нами досліджуються фоносемантичні особливості німецького прозового тексту, а саме твору П. Зюскінда «Парфуми», та встановлюються символічні значення початкових фонемних сполучень приголосних (фонемем), що входять до складу найчастіше вживаної фонестемної лексики твору. Запропонований мінорно-мажорний поділ прозових текстів слугує для виявлення певних закономірностей вживань у тому чи іншому мотивному творі відповідних фонемемних рядів, що також сприяє посиленню мінорної чи мажорної тональності тексту.

Найвищий потенціал зв'язку з асоціативно-символічними значеннями «негативний» виявляють фонемеми, що містять фонеми [r] та [ʃ], а саме tr-, br-, dr-, gr-, fr-, fl-, fm-, fn-, fv-, fp-, frg-. Ці символічні властивості фонемем, що досліджені за допомогою компонентної методики, проілюстрували цей статистично підтверджений фонетично-семантичний зв'язок.

Ключові слова: фоностилістика, фоносемантика, фонемема, функціональна стилістика, фонемемна лексика, мінорно-мажорна тональність тексту, компонентний аналіз.

Постановка проблеми. Фоносемантичні (звукосимволічні) дослідження, які базуються на існуванні символічного значення мовного звука, пройшли складний, суперечливий шлях від містичних поглядів про існування магічного зв'язку між словом, звучанням і значенням до наукових обґрунтувань.

Фоносемантичні зв'язки досліджуються нами як первинні, звуконаслідувальні, вторинні, звукосимволічні та разом із природною і психологічною вмотивованістю, зумовленою синестезією. Особлива увага приділяється вивченню звукового символізму, фонетичної вмотивованості і конотативного значення, а також одному з основних принципів фоносемантики – принципу недовільності мовного знака. При цьому до уваги беруться символічні значення як окремих фонем, так і сполучень фонем – фонемем. Проблема символічних і функціональних властивостей початкових фонемем посідає важливе місце у сучасній фоносемантиці, яка вивчається за допомогою психолінгвістичних і статистичних методів на матеріалі словникового складу й текстів. Слід за І. та М. Тейлорами ми розглядаємо об'єктивний та суб'єктивний звукосимволізм [1], за якого об'єктивна вмотивованість фонемемної лексики в англійській досліджується за методикою компонентного аналізу словникових дефініцій, а суб'єктивна фонетична вмотивованість початкових фонемем проявляється не лише експериментальним шляхом, але й їх функціонуванням у різножанрових текстах різного мовного й мовленнєвого стилістичного простору. Дослідженням «звукової мови поезії», тобто поєднання «звук – зміст» у поетичних творах займалися Р. Якобсон, Ф. де Соссюр, К. Нирон, Ф. Маутнер, Е. Вінклер, З. Ертель, О.П. Журавльов, А.С. Штерн. Сучасні німецькі лінгвістичні школи розглядають поняття звукосимволізму у розділі фоностилістики, яка досліджує звуки, звукосполучення в різних позиціях слова на текстовому матеріалі.

У такий спосіб нами здійснюється дослідження фоностилістичних особливостей фонемемної лексики з урахуванням символічних значень їх початкових фонемем, які проявляються у функціонуванні в тому чи іншому тексті, тобто з урахуванням стилістики тексту.

Аналіз останніх досліджень і публікацій. Дослідження символічних значень фонем та фонемемних сполучень знаходимо у працях закордонних науковців, таких як І. та М. Тейлори, З. Ертель, Г. Пауль, Л. Блумфілд, Х. Марчанд, Д. Фьорс, З. Харріс, Е. Сепір, Ж. Петервальфі, Г. Мюллер. Вітчизняна фоносемантична школа репрезентована у працях С.В. Вороніна, О.П. Журавльова, А.Б. Михальова, В.В. Левицького, А.А. Калити, Л.П. Прокоф'євої, С.С. Шляхової. О.П. Журавльов вбачає аспект фонетичної вмотивованості у «зв'язку між умовним і символічним значенням мовного знака» [2, с. 82], який встановлюється шляхом психолінгвістичних експериментів. А.С. Штерн формулює об'єктивні критерії виявлення «звукової символіки», коли «звуки здатні виражати якщо не зміст, то хоча б емоції» [3, с. 69]. Підкреслюючи значимість звуків мови, Е. Сепір наголошує на тому, що фонетична значимість

звуків визначається «їх загальною поведінкою та функціонуванням у живій мові» [4, с. 44]. С.С. Шляхова систематизує фоносемантичні вчення про зв'язок «звук – зміст» та розглядає етимологічну, типологічну, лексикографічну, лексико-семантичну, психолінгвістичну, граматичну, стилістичну, комунікативну фоносемантику та текстофоносемантику [5, с. 96–183]. Вона досліджує фоносемантичні аномалії (фоносемантичні маргіналиї в російській мові типу *хлоп, буль-буль, тук*) як звукообразальні (звуконаслідувальні і звуко символічні) одиниці, аналізуючи їх функціонування у тексті.

У сучасній лінгвістиці розрізняють мовний та мовленнєво-функціональний стиль. Мовний стиль є підсистемою в системі загальнонародної мови, яка усвідомлена суспільством, а мовленнєвий і функціональний стиль демонструє вживання мовленнєвих засобів, зумовлених соціально значимою сферою спілкування. Так, виділяють такі типи функціональних стилів, як діловий, науковий, публіцистичний, художній, розмовний, а також стилістику тексту, яка виокремлює політичну, побутову, масмедійну, релігійну, рекламну сфери спілкування [6, с. 582].

Маркування мовного стилю знаходимо у словникових дефініціях, що характеризуються такими стилістичними компонентами, як нейтральний, розмовний, жартівливий, піднесений, іронічний, діалектний. Мовленнєвий стиль поділяється на книжний і просторіччя, нейтральний, індивідуальний, ораторський і побутовий. Дослідження функціональних стилів знаходимо у працях А.А. Полікарпова, В.Я. Курлова, В.В. Левицького, Г.М. Складарської, К.О. Левковської, В.С. Чернявської.

Метою статті є аналіз мовного стилістичного маркування німецької фонестемної лексики як словникової дефініції за загальноприйнятими словниковими маркуваннями; виявлення функціональних особливостей досліджуваної лексики у художньому стилі (прозовому тексті) для встановлення символічних значень початкових фонестем німецької мови (типу *dr-, tr-, fl-, fr-, gr-, str-, spl-*, усього 29) і можливого їхнього впливу на формування мінорно-мажорної тональності текстів.

Виклад основного матеріалу. Фоносемантичні властивості фонестем німецької мови досліджуються нами з урахуванням фоностилістичних особливостей фонестемної лексики, до складу якої вони входять у початковій позиції слова, аналізуючи їх функціонування в художньому тексті. Тексти прийнято групувати за певними змістовими ознаками в об'єднання, які в лінгвістиці називають функціональними стилями. Функціональним стилем називають різновидність мови, в якій мова виступає в тій чи іншій сфері суспільно-мовленнєвої практики, особливості якої обумовлені особливостями спілкування в цій сфері. Зрозуміло, що виділення функціональних стилів, тобто об'єднання тих чи інших текстів або видів мовлення, може ґрунтуватися на різних ознаках та властивостях, тобто на різних принципах класифікації. За твердженням В.В. Левицького, існує п'ять функціональних стилів, таких як художній, публіцистичний, науковий, офіційно-діловий та розмовний. В середині художнього стилю виділяють літературні роди (лірика, драма) й види жанру (проза, поезія, роман, оповідання) [7]. Таким чином, існує велике розмаїття текстів, які можемо об'єднувати в більш чи менш однорідні групування, послуговуючись тими чи іншими класифікаційними ознаками, що притаманні досліджуванам текстам.

Види текстів можуть розглядатися як різновиди того чи іншого функціонального стилю, які ми використовуємо в нашому дослідженні. Нами розглядаються різні групування лексичних одиниць,

зокрема лексико-граматичні, лексико-семантичні, лексико-стилістичні (за А.А. Полікарповим) [8, с. 62]. Слід зауважити, що не всі значення слів загалом і слова зокрема є стилістично маркованими (як функціонально-стилістичні, так і експресивно-стилістичні). Існують також стилістично нейтральні слова (терміни, які ми використовуємо в нашому дослідженні). Ступінь функціонального стилістичного маркування значень слова спадає за ступенем їх просування за еволюційною словотвірною послідовністю.

Отже, під лексико-стилістичними підкласами розуміють підкласи одиниць, об'єднаних належністю до тієї чи іншої стилістичної категорії. Принципи, якими ми послуговувалися під час розподілу лексики за стилістичними підкласами, базуються на лексикографічних даних, які визначають основні аспекти стилістичного маркування лексичних одиниць: з точки зору історичної перспективи (у нашому дослідженні – це застарілі слова, архаїзми); з огляду на територіальний простір (діалектизми); за функціональною ознакою (розмовний, фамільярний стилі); за ознакою належності до різних стилістичних класів літературної мови (високий стиль, піднесена лексика); за ознакою наявності/відсутності у лексичних одиницях експресивно-емоційного забарвлення (грубий, жартівливий, іронічний). Отже, під час поділу на стилістичні підкласи ми використовуємо функціональний стиль і лексикографічну стилістику, запропоновану та описану в багатьох роботах Г.Н. Складарської, яка базується на стилістичній інформації про лексичну одиницю з тлумачних словників. Отже, лексикографічна стилістика розглядається нами як окрема дисципліна. Маркування, які даються в тлумачному словнику (стилістично марковані і немарковані; марковані помітками розмовного класу тощо), беруться до уваги, коли здійснюється розподіл досліджуваної фонестемної лексики за стилістичними підкласами.

Між стилістичними розрядами лексики спостерігається чітка відмінність у виконанні зображувальної функції (наприклад, поезизми й термінологізми), тому виникає питання про те, чи зумовлюється ступінь фонетичної вмотивованості слова його стилістичним забарвленням, тобто приналежністю слова до певного функціонально-стилістичного статусу. Об'єктивне вирішення поставленого запитання залежить передусім від чіткого визначення стилістичної забарвленості досліджуваної лексики та групування стилістичних розрядів.

Аналізуючи німецькі безпрефіксальні лексеми з початковими приголосними фонестемами, характеризуючи їх за значенням та оцінюючи за шкалами сили, активності, оцінки (за методом семантичного диференціалу Ч. Осгуда), ми враховуємо помітки про сферу вживання цього слова у конкретному значенні. У стилістичній класифікації досліджуваного лексичного інвентаря використовуємо «Стилістичний словник німецької мови» Дудена [9] і користуємось такими стилістичними компонентами: “gehoben” – високий (піднесений, урочистий) стиль (geh-), “umgangssprachlich” – розмовний (ugs.), “familiär” – фамільярний (fam.), “derb” – грубий, “scherzhaft” – жартівливий (scherzh.), “ironisch” – іронічний (iron.), “veraltet” – архаїзуючий стиль, “veraltend” – лексика «старшого покоління», “landschaftlich” – лексика, що пов'язана з розмовною і показує належність до місцевих розмовних слів (landsch.), “fachsprachlich” – спеціалізована лексика (fachspr.), “bildlich” – образна (bild.), “hochsprachlich” – піднесена (hohspr.), “übertragen” – переносне значення слів (übertr.). Ми використовуємо помітки не лише стосовно стилю, але й щодо сфер

вживання, якості вияву того чи іншого значення. Слід відзначити «немарковану» (нейтральний, середній стиль) лексику, яка за своєю стильовою приналежністю є нейтральною (unmark).

Отже, разом із семантичними компонентами слова фіксуються також стилістичні компоненти, сфера вживання. Так, наприклад, слово *bleich* (1. a) *sehr blass aussehend*; b) (*geh.*) *fahl*; *übertr.*: *das bleiche Grauen* [9, с. 168]) визначається за першим значенням належністю до високого стилю та вживанням в переносному значенні; *Dreck*, (*ugs.*): 1. *Schmutz*; *flehen* (*geh.*); *Frühe* (*geh.*): *Frühzeit, Anfang*.

Однак якщо проаналізувати не лише первинне (основне) значення досліджуваної лексеми, але й усі інші її значення, то виявиться, що розмовність (“*umgangssprachlich*”) і вживання слова у переносному значенні (“*übertragen*”) характерні майже для кожної досліджуваної нами фонестемної лексеми. Наприклад, слово “*blähen*” має такі значення: 1. a) *etwas bläht etwas, etwas strafft etwas, füllt etwas mit Luft*; b) *etwas bläht sich, etwas wird prall, strafft sich*; 2. (*ugs.*) *sich blähen, angeben, sich wichtig tun*; 3. *etwas bläht, etwas verursacht Blähungen*”; лексема *Glanz* за першим значенням (у трьох позиціях) визначається як слово «високого», «розмовного» стилів, а також для вживання в переносному чи іронічному значенні (“*geh.*”, “*ugs.*”, “*übertr.*”, “*iron.*”).

Відповідно до прийнятого у зазначеному словнику маркування, усі досліджувані слова, наявні у фонестемній лексиці початку слова, поділені на 8 категорій. Зокрема, шістдесят одна лексема з кореневою приголосною фонестемою *br-* вживається найчастіше у «розмовній» лексиці (33 одиниці) і лише сім лексичних одиниць приналежні до «високого» стилю; дванадцять слів уживаються в переносному значенні і по дві лексеми властиві «жартівливому», «місцево-розмовному» і «віковому» вживанню (“*scherzh.*”, “*landsch.*”, “*veraltend*” відповідно). Отже, з проаналізованих 1 567 лексем, серед яких 466 одиниць є немаркованими, 528 одиниць характерні для розмовного варіанта, 164 слова позначені високим стилем, 367 лексем функціонують у переносному значенні, відповідно, “*veraltend*” – 14 одиниць, “*scherzhaft*” – 15 одиниць, “*ironisch*” – 10 одиниць, “*landschaftlich*” – 3 одиниці.

Згідно з теорією трьох стилів або теорією стилістичних диференціалів, усі стилістичні різновиди мови зводяться до протиставлення: високий (піднесений, урочистий, “*gehoben*”) стиль, середній (нейтральний) стиль, низький (знижений) стиль. Якщо порівняти «нейтральну», немарковану лексику (466 одиниць) з маркованою, стилістично визначеною (“*ugs.*”, “*geh.*”, “*veralt.*”, “*scherzh.*”, “*iron.*”, “*landschaft.*”, відповідно, 734 одиниці) через критерій χ^2 -квадрату і коефіцієнт спряженості, то одержимо статистично значущий результат, оскільки при цьому величина χ^2 дорівнює 96,99, а коефіцієнт спряженості становить $K=0,176$, що підтверджує суттєву перевагу маркованої лексики над немаркованою. Більш того, під час порівняння немаркованої лексики з маркованою «розмовною» (відповідно, 466, 528) встановлюється значна перевага розмовного варіанта мови, тому що $\chi^2=5,66$; $K=0,043$ (де $\chi^2 3,84$). Отже, лексика з досліджуваними фонестемами, яка належить до розряду з маркуванням «розмовний» (“*umgangssprachlich*”, тобто до так званого розмовного реестру), становить найчастіше вживану фонетично вмотивовану лексику (розмовний стиль мови властивий повсякденному усному (звичай діалогічному) мовленню, характерний для побутового спілкування) [10, с. 376]. Порівнюючи слова розмовного стилю з «високим», а також розглядаючи їх у співвідношенні зі словами переносного

значення, також отримуємо статистично значущі результати ($\chi^2=245,98$; $K=0,280$; $\chi^2=40,54$; $K=0,114$).

Враховуючи той факт, що розмовний стиль часто маркується з переносним значенням слів, ми знайшли співвідношення цієї лексики та іншої маркованої лексики (відповідно, 895 од., 206 од.). Одержуємо суттєвий результат, тому що $\chi^2=664,686$; $K=0,461$.

Проаналізувавши розподіл фонестемної лексики за стилістичними, підкласами, доходимо висновку, що досліджувана фонестемна лексика частіше вживається в розмовному стилі, оскільки це підтверджується отриманими статистично значущими результатами.

Функціонування фонестемної лексики задля вивчення символічних значень її початкових фонестем досліджується нами у художньому стилі, зокрема у прозових та поетичних текстах. У художньому прозовому творі П. Зюскінда «Парфуми», в якому «вирує» відчутно-чуттєвий «спалах» людського сприйняття довкілля, що передається автором, на наш погляд, специфічною фонестемною лексикою. Нами досліджено 3 107 одиниць слів із такими досліджуваними фонестемами (28 фонемних сполучень початку слова) частого вживання: *bl-br* (*Blut, Blüte, Blume, blass, Blizk; Briixke, brauhen, brexhen, bremen*), *fl-fr* (*Flasche, Flusse, Flakon, Frau, freilixh, frisyh, fremd*), *gl-gr* (*Glück, Glaube, Grenouille, groß, grob, grau*), *kl-kr* (*klein, Kleider, Kraft, Kreis*), *pl-pr* (*plözlixh, Platz, Probe, Probleme, Produkt, pressen*), *sl-, st-, sm-, str-* (*Syhlag, Syhlf, Syhrei, stinken, Syhritt, Syhmerz, syhnell, stoßen, sterben, syhwarz, Syhweiß, spüren, Spiegel, sprexhen, stexhen, stexken, stören, stürzen, still, stehen, Stadt, Strafe*), *tr-* (*Tropfen, trinken, tragen*). Нами помічена закономірність частого вживання в досліджуваних дво- і трифонемних сполученнях на початку слова фонем [l], [r], [j], причому фонема [l] має «позитивне» асоціативно-символічне сприйняття, а фонем [r] і [j], навпаки, мають «негативне» забарвлення.

Фоностилістичний аналіз твору П. Зюскінда «Парфуми» щодо вживання в них безпрефіксальних слів із досліджуваними початковими фонестемами та встановлення певних фонестемно-лексико-семантичних характеристик підтвердив кількісну та якісну перевагу фонестем, що містять фонему [r], над фонестемами, що мають фонему [l], бо $\chi^2=237,55$; $K=0,196$. Порівнявши частоту вживання парних біномів між собою (*bl-br; fl-fr; gl-gr; pl-pr; [pl-]pr*), виявляємо більшість фонестем із фонемою [r]. Дослідивши лексико-семантичний зв'язок слів, частота вживання яких більше 20, доходимо висновку, що лексеми з фонестемами, що містять фонему [r], мають негативний семантичний потенціал, а фонестеми з фонемою [l] містять позитивний або нейтральний зміст ($\chi^2=24,17$; $K=0,41$). Окрім цього, фонестеми з початковою ведучою фонемою [l] проявляють тенденцію до символізації «неприємного» ($\chi^2=37,24$; $K=0,078$). За своїм змістом, темою, засобами її розкриття аналізований текст належить до творів мінорної тональності, у якому зображена «картина запахів, смаків, відчуттів; царина парфумів», що передається звуко-словесними образами, де звукова організація твору «навіює» мінорне (неприємне), трагічне сприйняття, тому негативізм цього «мінорного» твору підсилюється досліджуваними лексемами з фонестемами з фонемами [r] і [j] негативного характеру.

Висновки. Досліджуючи фоностилістичні особливості фонестемної лексики німецької мови на основі функціонально-стилістичних лексикографічних характеристик, ми з'ясували, що маркована, стилістично позначена лексика переважає над немаркованою,

«нейтральною». Більш того, лексика, що належить до розряду з маркуванням «розмовна», має найвищий потенціал щодо стильової характеристики. Встановлюючи статистично значущі символічні значення її фонем у художньому стилі прозового тексту, доходимо висновку, що фонемати, які містять фонем [r] (у другій чи третій позиціях) та [ʃ] (у першій позиції) з негативним символічним значенням, зумовлюють мінорну тональність твору. У перспективі вважаємо за доцільне розглянути символічні властивості фонем, фонемати у фоностилістичному маркетингу рекламного дискурсу.

Література:

1. Taylor I., Taylor M. Another look at phonetic symbolism. *Psychological Bulletin*. 1965. Vol. 64, 6. P. 117–124.
2. Журавлєв А.П. Символическое значение языкового знака. *Проблемы прикладной психолінгвістики*. 1972. С. 81–96.
3. Штерн А.С. Объективные критерии выявления эффекта «звуковой символики». *Материалы семинара по проблеме мотивированности языкового знака*. 1969. С. 69–78.
4. Сепир Э. Язык. Введение в изучение речи. 2-е изд., испр. и доп. Москва : Директмедиа Паблишинг, 2007. 447 с.
5. Шляхова С.С. Тень смысла в языке: введение в русскую фоносемантику. Пермь, 2003. 216 с.
6. Селіванова О.В. Сучасна лінгвістика: термінологічна енциклопедія. Полтава : Довкілля-К, 2006. 716 с.
7. Левицкий В.В. Квантитативные методы в лингвистике : учебное издание. Винница : Новая книга, 2007. 264 с.
8. Поликарпов А.А. Стилистика, семантика, грамматика: опыт анализа системных взаимосвязей. *Вопросы языкознания*. 1994. Вып. 1. С. 62–75.
9. Duden. Das Stilwörterbuch der deutschen Sprache / hrsg. vom Wiss. Rat der Dudenredakt. G. Drosdowski, R. Köster, W. Müller. Mannheim, Wien, Zürich : Dudenverlag, 1988. 864 s.
10. Ахманова О.С. Словарь лингвистических терминов. Москва, 2007. 576 с.

Naidesh O. Phonostylistic peculiarities of the phonestemic vocabulary of the German

Summary. The article explores the phonostylistic peculiarities of the phonestemic vocabulary of the German

by the example of the analysis of functional and stylistic, lexicographic characteristics and the study it's functioning in artistic prose text in order to establish the symbolic properties (meanings) of its initial phonestems, which determine the minor-major tonality of the work.

Due to the distribution of phonestemic vocabulary by stylistic subclasses in German, we find that “marked” vocabulary significantly outweighs “unmarked” (neutral, without lexicographical notes in the stylistic dictionary) and “colloquial” phonestemic vocabulary has the strongest potential on stylistic characteristics which dominates in artistic texts.

The symbolic properties of phonestemic lexicon were studied using component and statistical methods, namely component analysis of the corresponding lexicon definitions; χ^2 -square criterion, and the coefficient of mutual collocability (χ^2 , K).

The article analyzes the language style and speech and functional styles (scientific, literary-artistic, colloquial, official-business, etc.) in order to identify phonostylistic peculiarities and symbolic meanings of the studied initial phonemes as part of the phonestemic vocabulary in its functioning in the literary text.

We deals with the phonosemantic peculiarities of a German prose text, namely P. Zuskind “Perfumes” and the symbolic meanings of the initial phonemic combinations of consonants (phonestems) are established, which are a part of the most frequently used phonestemic vocabulary of the work. The suggested minor-major grouping of literary works helps reveal certain regularities in the use of corresponding phonestemic sequences in this or that motif which stipulate the tone of a text.

Phonemes containing phonemes [r] and [ʃ], namely tr-, br-, dr-, gr-, fr-, fl-, fm-, fn-, fv-, fp-, fpr- possess the strongest potential for associative-symbolic meanings. These symbolic meanings of the initial phonestems, investigated by using the component methodology, illustrate a statistically significant phonetic-semantic relation.

Key words: phonostylistics, phonosemantics, phonestem, functional stylistics, phonestemic vocabulary, minor-major tonality of a text, component analysis.